

«ЛИС НА СВІТАНКУ»

Коралію спочивало серед полуденної спеки, немов лінива красуня в суворо пильнованому гаремі. Це місто лежить біля самого моря, на смузі наносного берега. Воно здається перлинкою на зеленій стрічці. Позаду, вздовж берега, немов загрожуючи от-от упасти на місце, височить стіна Кордильєрів. Попереду розстилається море — посміхнений тюремник, ще більш непідкупний, ніж похмурі гори. Хвилі шелестять уздовж рівного берега; серед помаранчевих дерев і секвой кричать папути; пальми безглуздо кивають своїми гнучкими кронами, немов незграбні танцюристки кордебалету, коли примадонні пора виходити.

Зненацька місто збурилося. Уздовж зарослої травою вулиці пробіг хлопчик-тубілець, голосно вигукуючи: «Busca el Señor Goodwin! Ha venido un telégrafo por el!»¹

Ці слова враз стали відомі всьому місту. У Коралію не часто одержують телеграми. Десятки послужливих голосів вигукували разом із хлопцем ім'я сеньйора Гудвіна. Головна вулиця, що тяглася вздовж берега, вмить

¹ Шукайте сеньйора Гудвіна! Для нього прийшла телеграма! (Исп.)

наповнилася людом. Кожен палко бажав особисто доправити на місце телеграму. Юрби жінок з обличчями різних кольорів, починаючи від ясно-оливкових і кінчаючи темно-брунатними, збиралися на кожному розі вулиці і жалібно виспівували: «Un télégrafo por Señor Goodwin»¹. Команданте, дон сеньйор ель Коронель Енкарнасіон Ріос, який був прибічником владущої партії і підозрював Гудвіна в прихильності до опозиції, просичав: «Ага!» — і записав у свою секретну записну книжку як значущий факт, що сеньйор Гудвін у цей пам'ятний день одержав телеграму.

Під час цієї метушні коло дверей маленького дерев'яного будинку з'явився якийсь чоловік і почав розглядатися довкола. На дверях була вивіска з написом: «Кйю і Кленсі» — назва, яка навряд щоб виросла на тропічному ґрунті². Чоловік, який стояв коло дверей, був Біллі Кйю, шукач щастя і борець за прогрес, сучасний пірат Карибського узбережжя. Фотографія була тією зброєю, з якою Кйю і Кленсі нападали на ці безпорадні береги. Знадвору біля дверей були виставлені дві великі рами із зразками їхнього мистецтва.

Кйю стояв на порозі, спершись об одвірок. На його сміливому усмішливому обличчі світилася жвава цікавість до незвичайного руху й гомону на вулиці. Зрозумівши нарешті, в чім справа, він приставив до рота руку і гукнув: «Гей, Френку!» — таким гучним голосом, що заглушив галас тубільців.

¹ Телеграма для сеньйора Гудвіна (ісп.).

² Кйю і Кленсі — ірландські прізвища (прим. перекл.).

Ярдів за п'ятдесят, по той бік вулиці, що межує з морем, стояла оселя консула Сполучених Штатів. На поклик Кйо з дверей цього будинку вискочив Гудвін. Він якраз куриє з Вільярдом Джедді, консулом Сполучених Штатів, у кінці веранди, що вважалася за найпрохолодніше місце в Кораліо.

— Мерщій! — гукнув йому Кйо. — У місті справжній шарварок з приводу телеграми, яка прибула на ваше ім'я. Треба бути обережнішими з такими речами, мій любий! З цим темпераментним народом погані жарти! Одного дня ви одержите напахчену фіалками рожеву записочку і вся країна почне корчитись у муках революції.

Гудвін попростував уздовж вулиці й розшукав хлопця з посланням. Волоокі красуні позирали на нього з боязким захопленням, бо він був чоловіком саме того типу, на яких заглядаються жінки. Високий на зріст, блондин, у вишуканому сніжно-білому костюмі і в черевиках з оленячої шкіри, він поводився чемно, але з якоюсь люб'язною жорстокістю, зменшуваною поблажливим поглядом. Коли телеграма, нарешті, була вручена, а хлопець, доставши нагороду, пішов собі, юрба з полегшенням повернулась у холодок, звідки її вигнала цікавість. Жінки заходилися куховарити на глиняних пічках під помаранчевими деревами, розчісувати своє довге гладеньке волосся, а чоловіки знов узялися до сигарет та розмов за пляшкою вина.

Гудвін сів на порозі у Кйо і прочитав телеграму. Вона була від Боба Енглгарта, американця, який жив у Сан-Матео, столиці Анчурії, що лежала за вісімдесят миль

від Коралію, вглиб країни. Енглгарт був золотошукач, палкий революціонер і взагалі добрий хлопець. А що він був людина вигадлива і з буйною уявою, то про це свідчила телеграма. Йому треба було послати конфіденційні відомості своєму другові в Коралію. Отже, написати таке послання не можна було ні іспанською, ні англійською, бо політичне око в Анчурії завжди пильнує: і прихильники, і вороги уряду — невсипущі. Але Енглгарт був дипломат. Існував лише один код, до якого він міг удатися з гарантією цілковитої безпеки. Це великий могутній код американського жаргону. І він його використав. Ось та телеграма, що прибула перед Гудвінові очі, пройшовши нерозтлумаченою через руки цікавих поштово-телеграфних урядовців: «Його пиндючливість дременув кролячою дорогою з усією монетою в торбі і сувоєм мусліну¹, від якого він здурів. Купа поменшала на шість цифр. У нашої шатії все гаразд, але потрібні побрязкувачі. Схопіть їх за комір. Заправило з мануфактурою держить керму на солону воду. Ти знаєш, що робити. Боб».

У цій нісенітниці, хоч яка вона була незрозуміла, для Гудвіна не було нічого таємничого. З усього авангарду заповзятливих американців, що насунули в Анчурію, він був найщасливіший; але він не пішов би так далеко вгору, якби не вмів усе передбачати і заздалегідь робити висновки. Політична інтрига була для нього комерційною справою. Він був досить розумний, щоб впливати на привідців-змовників, і досить багатий, щоб здобути по-

¹ Муслін — легка, тонка й м'яка тканина.